

KÁRPÁTI LAPOK

A turistaság, a honismeret és a természetvédelem terjesztésére

Kiadja a Magyarországi Kárpát Egyesület

Szerkesztő: Nagy Péter, peter.nagi@t-online.hu

Internet: <http://www.karpategyesulet.hu>

Postacím: 1244 Budapest, Pf.: 800.

Eseménydús nyári beszámolóink gerincét erdélyi útjaink képezik. Egri csapatunk a Radnai-havasokban gyalogolt, az MKE 39 tagja pedig részt vett a Hargita lábánál megrendezett EKE vándortáborában. Bringásaink a Duna vonalán csodálták a tájat, síszakosztályunk borszönyi munkatúrával megkezdte a téli felkészülést. Ezúton is köszönjük a szervezők munkáját!

Gerinctúrás csoportunk a Bagolykő magaslatán

Ég és Föld között a Radnai havasokban

A múlt érintése

Tavaly júniusban az egri Kárpát Egyesülettől négy bátor vállalkozó Nagy Péter az MKE lapjának főszerkesztője vezetésével és egy nagybányai barát segítségével nekivágott a Radnai havasoknak. A szerzett tapasztalatok alapján egyikük megszervezte ezen a nyáron is az utat, hogy többen megismerhessék ezt a tájat. Mint múlt évben, most is Ratiu (Rácz) Krisztián kalauzolta az anyaországiakat az ötnapos túra során.

A román utak minősége, a Gutin hágótól következő hegyvidéki jelleg, valamint az inntől kezdve egybeépült falvak célállomásunkig véget nem érő sora meglehetősen hosszúvá tette a 430 km-es utat.

Nagybányán csatlakozott hozzánk Krisztián. A város perzselő nyári levegőjében frissítő erejű volt az Ásványtani Múzeum látogatása. A kövek iránt eddig nem érdeklődők is áhítattal báméskodtak a 17 millió évvel ezelőtt kialakult, a tengeri élőlények változatos formáját mintázó, fémeaktól csillogó bányavirágok között. Eredetiben láthattunk pld. kvarc és gipsz kristályokat, piritet, calcitokat.

Rövid városnézés után a következő megálló Barcánfalva templomainál volt. Gyönyörű természeti környezetben, buddhista kolostorkerteket idézően épült ortodox fatemplomok együttese. Az építészet csodái, a hegyek panorámája, a csend és nyugalom burka, vallásos irányultságtól függetlenül kiváltja az egót feladó elmélyülést az ide látogatóban.

A Gutin hágótól haladva Máramaros egymásba érő falvai ma is őrzik a nálunk már rég elhagyott világot. Pici telkeken 2-3 ház, melyekből egy vagy kettő fából készült, a nap teltével a férfiak kaszával és régi fajta faboronával a hátukon tértek haza, a családok nő tagjainak több generációja együtt ült a ház előtti kispadokon. Az asszonyok fején virágos kendő, eleje a homlokba húzva, hátul magasan megkötve. A házak több helyen erősen díszítettek, tükrözve a lakosság egyes ízléskultúráját. A múlt század elején ruténok, németek, románok és magyarok éltek itt együtt. Meglepett a sok új templom. Megtudtam, hogy a rendszerváltást követően a román ortodox egyház politikai támogatással hatalmas templomépítésbe kezdett, így igyekszik kiszorítani a többi vallást. Ezért akár több temploma is lehet egy falunak.

Péter a kőszikla – Nagy Pietrosz egykor Köves havas – Horthy csúcs

Nagy Pietrosz

Az időjárás előrejelzést figyelembe véve az eredeti tervet módosítva, a napsütésesnek ígérkező első túranapra tettük át a Keleti Kárpátok legmagasabb csúcsának a Nagy Pietrosznak a meghódítását. A táv oda és vissza is 12 km, az első 4 km enyhe emelkedője nem fáraszt senkit, majd ezután megkezdődik az a eddig megtett 300 méteres után a további 1300 méteres szint leküzdése. A füves terepen kialakított széles földutat kövekkel tették járműveknek illetve eső esetére járhatóbbá. A Meteorológiai állomásig 1150 méter a szintemelkedés, de a lelkesen izgatott csapat jól bírja, kevés pihenővel szakítja meg az utat, így hamar felérünk odáig. Itt mindenkit bevárunk és átmegyünk a közelben lévő Mosolygó tóhoz. Bár kerek a formája, de tengerszemként nagyon helyesen mosolyog. Vize átlátszóan tiszta, többen isznak belőle. Az elhelyezkedése lenyűgöző, egyike a hegy északi

Mosolygó tó

részen lévő három katlannak. Zöld, széles hegyháttal övezett amfiteátrumra emlékeztető, gleccserjég által kialakított völgy, ahol a megmaradó víz ilyen kis tavacskába szűkül be. A völgy tulsó felén a Meteorológiai állomás épületének piros teteje illő kontrasztot képez a látványhoz.

Rövid pihenő után megkezdődik a csúcsra járás. Ezen a szemmel gyönyörű, ámde meredek „élő falon” kb. 450 m-t kell emelkedni. A szerpentin valóban jelent némi könnyítést, egyébként kimondottan küzdelmes, de ide is felér a csapat. Én a világ tetején érzem magam, 360 fokos körben hullámzanak a Kárpátok vonulatai. Más fogalmam lesz a Kárpátok géniuszáról, mint amit eddig hallottam. A tengerszint feletti 2300 méteres magassághoz, lelki emelkedettség is társul, de leginkább vidámak vagyunk, mindenki arcán visszatükröződik a Mosolygó tó ragyogása. Csoportfotó a magyar zászlóval, sajnos ideje indulni lefelé, kezd borulni, majd a tengerszemnél szemerkél, lejjebb érve pedig időnként már dübörgő hangon dörög. Hol megered, hol eláll a csapadék, ilyenkor a túrázók színészi jelenetváltáshoz szükséges gyorsasággal szedik le vagy fel a kabátokat.

Ha szerényen fogalmazok, akkor azt mondom, hogy ez a nap, nagyon-nagyon jó volt.

A Máramarosi havasok

Az időjárás prognózisokat tekintve a csapadék előrejelzése a legbizonytalanabb, így tévedésük kellemesen érintett, mert az ott tartózkodásunkra jósolt zivatarok és viharok sorra elmaradtak. Csak kétszer kaptunk visszafelé úton több-kevesebb esőt, még a legkritikusabb pénteki napot is tiszta időben kezdtük, majd zártuk is. A busz az 1400 méteren fekvő Borsai/Prislop hágóhoz visz, innen kényelmesen kezdünk. A II. világháborús lövészárkok és az 1947-ben a románok által felrobbantott bunkerek maradványai mellett sorolunk, a megemlékezés keresztjén ott függ az a nemzeti színű szalag, amit Viktor az elmúlt évben kötött rá. Ez az un. Árpád vonal része volt, amit 1940-1944 között épített a Magyar Honvédség.

Kissé kijebb sétálva megkapó és fényképezőgép kattogtatásra készítő a reggeli felszálló pára gomolygása a kék hegyek felett. Nehéz ettől a megigéző

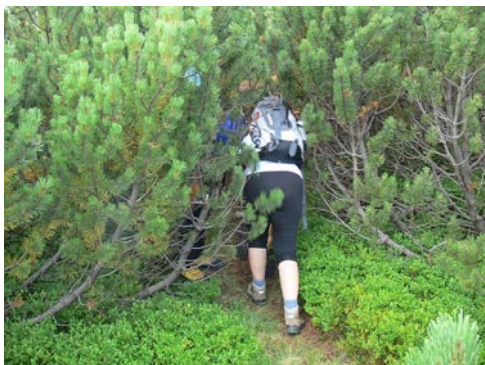

A reggeli felszálló pára

látványtól továbbhaladni. Füves csoportok tarkította füves hegyoldalak mellett megyünk, majd a hegyek irányába beigazított heverészás alatt megebédeltünk. Áfonyaérés ideje lévén folyamatosan tömhattük magunkat a gyümölcscsel, csak hát manuálisan szedve ez kissé szaporátlan.

Innen Krisztián elkalauzol minket a Sárkány csúcs felé, amely út a hegykúpokon növvő törpefenyvesben való bujkálást jelent. Ehhez időnként elég mélyre kell a derekunkat vinni, így ha máskor nem tette meg az ember most kénytelen meghajolni a természetnek. Egy idő után úgy érezzük, hogy ez a törpefenyves nem akar véget érni, újabb és újabb adag következett.

Visszafelé bementünk egy esztenába, ami a birkapásztorok szállása, és az állatok őrzésének karámmal védett helye. Itt nemcsak birkákat, hanem nagyobb számban szarvasmarhát is tartottak. A házban bent óriási sajtok értek, legalább kétszer nagyobbak, mint a régi falusi kerek kenyér, az udvaron pedig vászon-

Bujkálás a törpefenyvesben

zacskókban függtek a lecsöpögő, készülőfélben lévő sajtok. Ma igazi bio nap volt, a bio természet és áfonya után isteni ízű és állagú bio orda és bio puliszka. Ebből nem kell sok, hogy jól lakjon az ember, és energiával telve érezze magát. És ez a nap is nagyon-nagyon jó volt.

Este még Krisztián mesél a tavalyi Pamírban tett hódításáról. Ennek nehézsége láttán Kárpátos túra-vezetőnk Viktor határozatot hoz arról, hogy másnap senkinek sincs joga nyafogni az emelkedők miatt.

Gargaló csúcs – Lóhavasi vízesés

A harmadik túra az előzőhöz hasonlóan a Borsai hágóról indul. Csak kb. 150 méter az emelkedő az Asztal rétig, könnyen felismerjük, mert szélesen és hangulatosan terpeszkedik a Gargaló alatt. Gyakor-

Bio orda, bio puliszka

lott szemű társunk képes birkaként beazonosítani a csúcsonként lévő fehér és nagyon apró pettyeket. Később ki is derül, hogy helyesen. A réttől szakad le a Lóhavasi vízeséshez vezető lejtő, errefelé fogunk majd haza menni. Pihenésképpen a szélén foglalunk helyet, és egyelőre nem igazán akarok belegondolni, hogy a manóba fogunk lecsusszanni az átlagosan 40, helyenként 60 fokos meredeken. Felkerekedünk a nyereg irányába, itt időnként már kell kapaszkodni felfelé, de még nem terhel meg senkit.

A nyereg alatt lovak legelésznek, a csapat kicsit megpihen, közben látjuk ahogyan más hegy-aktív turisták másszák a felfelé juttató falat. Mi is a legkevésbé magas és meredek részen indulunk tovább, ez már próbára tesz bennünket, de jól halad mindenki.

Lentről úgy tűnt, hogyha felérünk a nyeregbe, akkor onnan már csak egy kis sima egyenes séta lesz a csúcs alja. Micsoda tévedés volt. A nyergen vezető út a kínai nagy falra emlékeztet, mert gyönyörű hegykoszorúval övezett, kissé szélesebb gerincen vezet. De közlekedni mégsem annyira idilli, bukdácsol az ember, majd már a belső ellenállásokat is le kell küzdeni a külső mellett, mert a természet itt is megkéri a csúcsra jutás árát. Viszont kárpótol az élmény. A legutolsó kapaszkodó alatt a hegy hajlata mintha ablakot formázna és így magaslati védettségéből kukucskálhatjuk a környék jellegzetes és megigéző panorámáját. Ha tehetném, itt maradnék örökre.

Még mindig kell menni felfelé, akárhogy érzi magát az ember, itt már nem lehet abba hagyni.

A csúcson aztán újra át lehet élni a kiszabadulás, a szárnyalás, az univerzummal való egyesülés élményét.

Gargaló panoráma

És amikor már elaléltunk, váratlanul Esőisten dörgő hangja üdvözöl. Keletről sötét felhők gyülekeznek, és az ember azonnal ráébred ki itt az Úr. Sajnos indulni kell lefelé.

Nem pont ott ereszkedünk ahol feljöttünk, hanem végtelennek tűnő, törpe vörös áfonya bokrok között, melyet havasi boróka tarkít. Olyan, mint egy tagolatlan japánkert. Senki nem akar a bokrokban maradni, a lehetőségekhez képest igazán sietünk, de mire leérünk érezhető az időjárás változása.

Ma már másodszor is leülünk a Lóhavasi vízeséshez vezető meredekre, és onnan bámuljuk a kékre változott hegykoszorút. Mindenki újra megbabonázva. Nem is érdemes ennél tovább fokozni a jót, mert többet már nem lehet befogadni, annyi széppel találkoztunk eddig. Elindulunk lefelé. Én abban

Útban a Gargaló csúcsára

reménykedtem, hogy majd fenéken csúszva teszem biztonságossá és könnyítem meg a lefelé utat, ki is próbálom, jól működik, de nagyon kevés az erre alkalmas rész, és a továbbiakban kénytelen vagyok a bokabicskló, térdterhelő egyensúlyozást folytatni. Közben kissé sötétedik, mire a vízeséshez érünk egyértelmű, hogy hamar itt lesz az eső. Azért gyönyörködünk egy ideig mellette, de kissé távolabbról jobb a rálátás, onnan a legszebb. Eközben a geocaching megszállottak még az eső közeledtével sem törődnek, hanem a kincseiket keresik. Nem így Dávidka, a legfiatalabb túratársunk, aki az idén fejezte be a nyolcadik osztályt. Fűrge Zerge indiánként szokell, nem hiszek a szememnek hogyan cikkcakkozik szó szerint a levegőben egyik kőről a másikra a göröngyök között. Miközben a többiek, a megint csak véget nem akarni érő lejtőn hol a bokáikat féltik, hol más testrészüket. Ezek szerint egy ideje már jól gondolom, hogy hiba volt 14 évesnél tovább öregednem. Mindenki bőrig ázva ér haza, ahol a bejáratnál vár az áfonya és fenyő pálinka. Lecsúszik mind a kettő, és egyelőre elhessegetjük azt a szomorú gondolatot, hogy ez lesz az utolsó este itt.

Ereszkedés a Lóhavasi vízeséshez

Kakastaréj – itt a vége, fuss el véle

Kakastaréj – nekem nyúlfej

A korai keléstől kábultan, a holminkat a táskákba halmozva kászálódunk az utolsó nap útjának eseményeihez. A busz ugyanúgy halad Máramaros falvai mentén, mint odafelé. Ünneplőbe öltözött emberek mennek a vasárnapi misére, itt még hordják a helyi viseletet. Örvedetes, hogy van még hely, ahol vissza lehet menni az időben. Eszembe jut a városokra jellemző hullámszerűség, csak hogy ez a metrók lépcsőin vonuló tömeget jelenti, a villamosok zsúfoltsága, a kocsikkal telt többsávos utak. Meg a fűnyíró, mert a városi ember erkölce az istenadta fűvet csak néhány centisen viseli el, és ezért hangrobbanást létrehozó zajjal teszik „emberivé” a természet alkotását. Én olyankor biztos vagyok benne, hogy ránézés nélkül ki tudnám választani melyik majom a legőrültebb.

A Gutin hágónál kiszállunk, és elindulunk célunk a Kakastaréj felé. Könnyű levezető túrának van beigérve, de már az eleje gyanús. Igaz, hogy meglehetősen nehézségi erő van rajtam, amit reménytelen próbálkozások után már nem is akarok leküzdeni. Aztán beigazolódik az aggodalom, mert jó kis szintemelkedés vezet a tetejére. A sziklát nézve idióta fantáziáim engem sokkal inkább nyúlfejre emlékeztet, mint kakastaréjra. Pontosan látom a pofáját, a szemeit és a két felálló tapsifület. Állítólag rossz helyen nézem. Kevés kivétellel a csapat felmegy, de nekem ma már sem nem nyúl sem nem kakas nem kerül a bakan-csom közelébe, így valamivel a legteteje alatt hűsölve várom meg Ágival, amíg a többiek betelnek a Kakastaréj élményével.

Itt szeretném megköszönni – azt hiszem mindenki nevében – Krisztiánnak és Viktornak ezt a gyönyörű öt napot. A segítségükkel megtapasztalt látvány, a sikerre vitt fizikai küzdelem, és az azonos élményhullámok miatt létrejött magnetikus tér erő bármikor előhívható energiaforrássá válik mindannyiunk számára.

Gurulunk hazafelé, az út hosszúsága és a forróság miatt elbambul az ember, de így is kezdem érezni az elvonási tüneteket, aminek egyetlen gyógyírja van, ha az ember hamarosan elkezd megtervezni a következő utat.

Mert olyan jó újra és újra elmerülni a múltban, a természet varázsában, a világ igazi valóságában.

Kis Krisztina

A fényképeket készítette: **Kakszi Ivett, Farkas Gábor, Darnai Tibor**

Próbálkozások

Az idén nyáron először érvényesült többé kevésbé egyesületünk azon törekvése hogy megjelenésében is egységet képviselve jelenjen meg az EKE nyári táborában.

A részsiker is egyfajta elégtétel

Volt egy közös helyünk ahol esténként összejöttünk, a vidám beszélgetések, a közös vacsorák élménye nagyszerű hangulatot teremtett. Megjelenésünkben is felismertek bennünket, tudták kik vagyunk, honnan jöttünk, mely egyesületet képviseljük.

Vannak, akik nem szívesen lépnek ki az inkognitóból, ha pedig megteszik továbbra is tartózkodnak mindennemű szorosabb köteléktől, pl. elég nekik regisztrálni az EKE tábor honlapján, ez már elegendő előnyt jelent számukra. Ez az automatikusnak vélt előny nyilván a két turistaszervezet vezetősége között fennálló jó kapcsolatoknak, a közös túráknak, a hagyományos rendezvényeknek is köszönhető.

Nem volt ez másként az idei EKE táborban sem, pedig az MKE titkára a regisztrációk alapján próbálta felvenni a kapcsolatot a tagtársakkal, és egyben kérve, hogy keressék fel az MKE pavilonsátrát, ahol szeretettel várunk minden érdeklődőt, és az együvé tartozás jegyében kedvezményesen megvásárolható az egyesület új emblémázott pólója. Nagyon sokan nagy örömmel fogadták az új pólókat, először éreztük, hogy figyelnek ránk, és olyan érzésünk támadt, hogy egy kis csapat is erősnek tűnik, ha egységesnek látszik.

A megnyitón külön megtiszteltetés volt számunkra, hogy az EKE elnöke és a rendező tagszervezet (Székelyudvarhelyi EKE) valamint a meghívott politikusok mellett a megjelent turistaszervezetek közül csak az MKE elnöke üdvözölhette a megjelenteket. Biztosan sokan észrevettek bennünket!

Zászlónk ott lobogott a pódium felett, jelezve jelenlétünket e nagyszerű hagyományos összejövetelen. A záró rendezvényen már nem lehettem jelen, így utólag tudtam meg, hogy 39 MKE tag regisztrálta magát, ehhez képest az eltelt 6 nap alatt mindösszesen 15-18 fő fordult meg a pavilonsátor környékén.

Pedig voltak látogatóink szép számban, többek között a „Hazajáró” teljes stábjá, közülük Kenyeres Oszkár és Mojs Zoltán régebbi MKE tagok. A jó hangulat hozta, hogy fél óra elteltével a stáb többi tagja is nagy lelkesedéssel kérte belépését az egyesületbe.

Évek óta nagyon jó kapcsolatot tartunk talán az EKE legerősebb tagegyesületével a Gyergyói EKÉ-vel, nem véletlen, hogy közvetlen mellettük táboroztunk, így a kellemes kikapcsolódás a jó hangulat biztosítva volt.

A tábor nagyon jó alkalmat kínált az együttlétre, az együvé tartozás megélésére, ezért is fontos a jövőben az egységes megjelenés, a különféle rendezvényeken, túrákon, versenyeken.

Magyarországon elsőként alakult turista egyesület tagjai vagyunk, ezért ne legyünk láthatatlanok, együtt

könnyebben megy, „hirdessük magunkat” hisz nincs szégyellni valónk. Látványos szintet értünk el a „Hargitai Sí Tábor” szervezésében, a versenyek lebonyolításában, ez valahol kötelez bennünket.

Beindult a biciklis túrázás, megalakult a vízi sportok osztálya, mely több túrát is szervezett a nyár folyamán.

Az elkövetkező időszak komoly feladatokat vár tőlünk. Jövőre jubileumi évhez érkezünk és illendő megemlékezni. Ahhoz, hogy komoly megemlékezést szervezzünk sok segítőre van szükségünk, kell a tagszervezetek tapasztalata, fontos az egységes elképzelés, elengedhetetlen a tagság összefogása.

Az MKE megújult honlapja komoly segítséget nyújt az egyesület eseményeinek, legfrissebb híreinek megtekintésében, közzétételében, és nagyban elősegíti a kapcsolattartást a tagság nagyobb részével.

A Kárpáti Lapok időszakos kiadványunk pedig nyomtatott és elektronikus formában egyaránt tudósít a különböző programokról, eseményekről, nagyon sok túráról és élménybeszámolóról.

Mindkettő működése nagyban függ tőlünk, hogy egyesületünk túrái, vagy egyéb a természetjárással, turistasággal kapcsolatos esemény ne csak megélt, de leírt élmény is maradjon.

A Kárpáti Lapok szerkesztője, valamint webmesterünk, nemcsak szívesen közölnek fotókat és írásokat mindkét felületen, de örömmel is fogadják azokat.

A lehetőség adott többszörösen a megjelenésre, érdemes erősíteniünk egyesületünk hírnevét, akár írott formában, akár aktívan, de összetartozva láthatóan mindenki számára.

Szőcs Ernő, MKE elnök

Találkozás a Zerge tónál

Az EKE tábor után három napos kitérőt követően az MKE néhány tagja a Fogaras felé vette útját.

Az eredeti programot lerövidítettük (a kitérő miatt), mivel egy fontos találkozó a Bilea tónál sürgette a csapatot. Kedden du.5. órakor indultunk Viktoria városból a hegyek irányába, a Szombatfalvi-völgyet jelölve meg útvonalunk céljának.

A Szombatfalvi-üdülőtelep előtt egy turistajelzés, mely két útirányt mutatott ugyanazon cél felé, tévútra vezetett bennünket. A turistajelzés eltűnt és jó másfél óras gyaloglás után a földút is. Visszafordulni nem sok kedvünk volt, így a térképek alapján megállapítottuk, hogy a Nagy-Vist és a Kis-Vist völgye között gyalogolunk, a Szombatfalvi-völgy igencsak keletre húzódik jelenlegi irányunktól. Eldöntöttük, hogy ebben a helyzetben mindenképpen a Kis-Vist völgyébe érdemes eljutni, természetesen erre már a mai napon semmi esély nem lévén, miután ránk esteledett, a fénylő fényénél felállítottuk sátrainkat.

Reggel hallottuk az erdőkitermelő munkagépek hogyan kapaszkodnak felfele a hegyen. Miután megreggeliztünk, elindultunk, és egy óras hegymenet után balra fordultunk, de nem volt szerencsénk, mert rövidesen kidőlt fák tömkelege állta utunkat. Nagyon nehezen,

Sátorverés fejlámpával

bukdácsolva jutottunk előre. Mivel vízkészletünk kifogyóban volt, lefele próbálkoztunk a tőlünk balra húzódó völgy irányába. A terepakadályokat leküzdvé leérkeztünk egy csodálatos hegyi patak völgyébe. Felkapaszkodva a túlpartra egy erdészeti útra bukkanunk, örömmel fedeztük fel a kék turistajelzést, mely végre tudatta velünk, hogy a Kis-Vist völgyében vagyunk.

Eddig sem volt sétamenet az út melyen idáig jöttünk, miután elolvastuk a túraleírást rá kellett jönnünk, hogy továbbra is hasonló nehézségek várnak ránk. „A nagy szintkülönbség és a nehéz terep miatt veszélyes útvonal, télen járhatatlan” olvastuk. Ennek ellenére nagyon örültünk, hogy végre rátaláltunk a jelzet turistaútra.

Ereszkedés az erdőben

Elindultunk vidáman, hisz egy tökéletes széles erdőkitermelői úton haladtunk, később egy két helyen átkeltünk a patakon, majd hirtelen eltűnt az út. Ez még nem jelentett problémát, mivel a jelzések továbbvittek bennünket, hol a jobb, hol pedig a bal parton.

Később a táj teljesen megváltozott, eltűntek a jelzések, és megállapítottuk, hogy egyetlen út ahol tovább mehetünk, csak a patak meder lehet, mivel kétoldalt átjárhatatlan, keresztül kasul bedőlt szálfák tornyosulnak lehetetlenné téve az előrehaladást. Sajnos néhány száz méter megtétele után a völgy annyira beszűkült, hogy a patakmeder is tele lett az árvíz és földcsuszamlás által összehordott fákkal. Különös formájú torlaszokat képezve igencsak megnehezítették utunkat.

Jó két óra elteltével végre előtűntek a Fogaras masszív szikláit, és nagy örömminkre az erdőből is sikerült kikecmeregnünk. Ezek után a jelzések is helyükre kerültek, már csak az előttünk álló kaptatóval kellett megküzdenünk, és végül elég korán elértük a Kis-Vist tavat (2040 m). Úgy döntöttünk, hogy letáborozunk,

Patakmederben

két nap hátrányban voltunk és mivel vésszen közeledt a találkozó időpontja, erőt kellett gyűjtenünk a következő előreláthatóan hosszú túranapra. Az eddig megtett utunk során, egyetlen a távolban legeltető pásztoron kívül senkivel sem találkoztunk.

Másnap felkapaszkodtunk a Dregus-gerincre (2298 m), igyekeztünk megtalálni a piros ponttal jelzett utat, miután sehogyan sem akarta mutatni magát, úgy döntöttünk, hogy csak a kék jelzésből válhat le, ezért elindultunk lefelé a Szombatfalvi menedékház irányába. Megérkezett az eső, tartós útítársnak mutatkozott és nem könnyítette utunkat. A Szombatvölgy már ismerősként üdvözölt bennünket, itt derült ki, hogy egyik túratársunk megcsúszott és beverte a térdét, ezért kénytelen volt leereszkedni a menedékházhoz.

Nagy Vist csúcs

A kis csapat két részre szakadt, de még egyeztetünk, hogy a megbeszélthelyen és időben találkozzunk. A becsatlakozó sárga jelzésen újra a gerinc felé vettük utunkat, az eső is alábbhagyott, és végre a Szombatfalvi kiskapun keresztül (itt találkoztunk az első túrázókkal) elértük a piros sávval jelzett fő gerinc utat.

Komoly lemaradásban voltunk, ezért az ebéd elfogyasztása után indultunk tovább, most már egy általunk ismert szakaszon, célként jelölve meg a Podragu menedékházat. Ezen a szakaszon ahogy közeledtünk utunk céljához, egyre több túrázóval találkoztunk. Az idő változókényra fordult, eső, köd, szél, napsütés váltakozott félóránként, a Nagy-Vist csúcs (2527m) alatt 50 m-re fogtuk ki az igazit, eső és szél minden mennyiségben. Sikerült teljesen átáznunk, de mire elértük a Podragu nyeret (2307 m), már teljes volt a napsütés.

Az előző években tett túráink során mindig tele voltak a völgykatlanok hóval, most viszont az ideai meleg nyár elvette tőlünk az élményt, hogy a magunkkal hozott síleceket kipróbáljuk (Bigg-foot).

Podragu nyereg

A hosszú kimerítő 10 óra gyaloglás után újra felvertük sátrunkat, roppant elégedettek voltunk, hisz sikerült ledolgozni hátrányunkat, elhárult az akadálya a megbeszéltnak. Igyekeztünk átázott ruháinkat szárítani, igaz sikertelenül, mert ehhez kevés volt a még hátralévő félóra napsütés.

Másnap reggel összeszedtük előző nap kitergett pólóinkat, és nedvesen elcsomagolva elindultunk. Nagyon szép idő ígérkezett, max. fél napi gyaloglás választott el utunk céljától.

A Nagy-Árpás (2468 m) megmászása után könnyedén ereszkedtünk alá a füves területen, majd a

Találkozás a Zerge tónál

sziklás kőtörmelékes szakaszt érintve a Buteanu-hegy déli nyúlványain folytattuk utunkat. A Zerge tó katlanába érve alig tettünk pár lépést, a szembe jövő turisták között integetve fedeztük fel két napja

hiányolt túratársainkat.

Sikerült előző este eljutniuk a Bilea-vízesés menedékházig, reggel a felvonóval elérték a Bilea tót, innen elindultak feltételezett útvonalunk irányába. Ezzel nem ért véget a találkozóssorozat, miután a legszebb helyen, a Zerge-tó partján felvertük sátrainkat és ruháink szanaszét a sziklákon száradtak, újabb integető turistákat fedeztünk fel a Zerge nyeregben ereszkedve lefele. Túratársaink, kikkel az EKE táborban együtt másztuk meg a Hargita csúcsait, korábban érkeztek a Bilea-tóhoz, úgy döntöttek nem várnak a másnapi találkozói, tesznek egy kis kirándulást a környéken.

Így történt, hogy teljesen véletlenül egy nappal korábban a megbeszéltnél helyett a Zerge-tónál találkozott a kis csapat.

Zerge nyereg

A nem várt örömteljes találkozásra előkerült jó kis Tokaji aszú, amit magammal cipeltem négy napon át erre az alkalomra tartogatva. Mindannyian elégedetten, az élményektől felvillanyozva másnap a Bilea-tó partján a megbeszéltnél időpontban találkoztunk.

Örülve egymásnak és még egy utolsó pillantást vetve a gyönyörű tájra, elindultunk hazafelé. Magunkban fogadalmat tettünk, hogy visszatérünk, mint már oly sokszor az életbe kedvenc hegyeink közé.

A túra résztvevői: Szócs Ernő, Doricsák Györgyi-ke, Kalmár Béla, Méhes László, Sebestyény Sarolta, Meyndt György.

A XXI. EKE vándortábor és Csíkszentgyörgy

Szösszenetek a táborról és az alcsíki látogatásról

Végre! Elindultam a XXI. EKE Vándortáborba a Hargita lábánál fekvő Szentegyháza termál fürdőhöz közeli Majzosra. Már 1999-ben készültem a vándortáborba, de csak most sikerült oda is érnem. Budapestről reggel 8-kor indultunk, ez késői indulásnak bizonyult a hosszú, 9 és fél óras út miatt. A magyarországi szakaszon még csak haladtunk – az autót kikerüli a településeket – a romániai szakaszon a Kolozsvárt elkerülő és épülő autópályán kívül minden településen át kell hajtani. Mindjárt lemaradtam első EKE tábor megnyitómról. No, a sátrakat még világosan fel tudtuk verni.

MKE központ a táborban

Másnap reggel 7-kor útnak indultam a borvíz-túrán az időjárásnak megfelelően tréningalsóban és pulóverben. Nem számoltam a napközbeni nagy melegre, csak a pulóvert tudtam levenni, a tréningalsót nem. Remekül aszalódtam. Táborunkba visszaérve persze átvedtettem és mentem vacsorázni.

A bográcsban bagulyás főtt, azt vettem egy adaggal és egy üveg Hargita sört hozzá. Ettem a gulyásból ittam a sörből, majd újra a gulyást fogyasztottam. Mikor újra a sör következett megcsípte a felső ajkamat egy darázs. Evés közben nem figyeltem az üvegre és belemászott. Értkezés után éreztem, hogy feszít az ajkam, ezért a vöröskeresztes házhoz mentem, azt mondták borogassam, esetleg kérjek valakitől Ca-tablettát. Gyergyói barátainknak akadt tablettájuk, de ajánlották a borogatás helyett tegyek rá egy fél hagymát. Másnapra a kellemetlenségem elmúlt.

Csütörtök reggel az Oltárkő túrára indultam. Teherautóval kivettek bennünket a Madarasi Hargita lábához a borvízforráshoz. Annyian voltunk, hogy a teherautónak még egyszer fordulni kellett (150 fő) a traktorral vontatott kocsit pedig lassabban haladt. Addig az első csoport málnázott a borvízforrás környékén. Macival nem találkoztunk. Elindultunk fölfelé, kemény kaptatókat legyőzve jutottunk föl a menedékházhoz és a sípályákhoz. Itt elhaladtunk a Súgó panzió előtt is, ami a téli sítáboraink szálláshelye. A csúcsra a Gyöngyös forrás felől másztunk föl. Közben áfonyát lehetett eszegetni. A tetőre fölérve

„Maci kaja”

külön élményben volt részünk, ugyanis nem sokkal előttünk értek föl a gyulai Erkel kórus tagjai, akik rögtönzött éneklésbe kezdtek. Himnusz, Szózat, Székely himnusz, részletek Erkel operákból és egy Szokolai kórusmű. Nagyon szép koncert volt 1800 méteren. Következett a hosszú-hosszú gyaloglás vissza a táborba félúton az Oltárkővel. Ez egy sziklacsoport szép kilátással.

Pénteken lazítottam autóbuzos honismereti túrát választottam a Homoród völgyit. Máréfalván megcsodáltuk a székelykapukat, ebben a faluban majdnem minden portánál van, közte sok régi is. A legrégebbi a templomudvarnál, több mint száz éves. Következett Székelyudvarhely, ahol több időt töltöttünk. Körbejártuk a várat, a szoborparkot, felmásztunk a Mihály templomhoz és megnéztük a Tamási Áron

gimnáziumot, amely szép példája a szecesszióknak. Következett Székelyderzs az erődtemplommal, amely a világörökség része. Jelenleg restaurálás és felújítás alatt van. A templombelső már kész, ez nagyon látványos. Ezután egy kis székely faluban álltunk meg, Ége református templomában a festett kazettás mennyezetben gyönyörködtünk, majd áthívtak a kultúrházba és megvendégelték bennünket. Nagy sikere volt a kemencében sült házi kenyérnek és a csipkebogyó lekvárnak. Továbbhaladtunk Székelydályára, majd Okland következett. Itt az unitárius templomot tekintettük meg, amely a XIII. században keletkezett, többször átépült, de XVIII. századi festett kazettás mennyezete gyönyörű Utolsó állomásunk a lövétei tájház volt. A tisztaszobában a paraszti kultúra remekei és a vidék szöttesei. A másik szobában a szövőműhely, amely ma is működik és oktatási célokat szolgál. Következett a meglepetés a lövétei lepény. Természetesen ez is kemencében lesz sütvé. Nagyon finom volt. Az alsó szinten meg is tekintettük a kemencét.

Szombaton központi túra már nem volt, így egyéni utakat terveztünk. Jómagam Bélával, Sacival és Lacival a Sóvidék felé vettük az utat. Szejkefördönél megtekintettük Orbán Balázs síremlékét. Utána irány Szováta a Medve-tó Laci kérésére. Szombat és a jó idő miatt rengetegen voltak, ezért csak Laci ment be fürödni, mi inkább körüljártuk a tavakat. Újabb 70 km vissza a táborba, hogy le ne késsük az esti programokat. Először is a táborzáró koncertet, amit a szentegyházi gyermek filharmonikusok adtak. Fantasztikus élmény volt. Elkészült a sült ökör is, megkóstoltuk. Hamarosan meggyújtották a hatalmas tábor tüzet és elkezdődött a táncmulatság, ki meddig bírta.

Vasárnap délelőtt táborbontás, majd a meghívotaknak irány Csíkszentgyörgy a Szőcsök birtoka. Csaba és fia, Zoli és fia, Béla és Saci, Józsi és Ica, Laci és jómagam megérkeztünk a portára. Györgyike, Ernő és időse szülei fogadtak bennünket. A kertben újra tábor vertünk, a házban csak Józsiéknak jutott hely. Ebéd után Ernő vezetésével körbejártuk a falu nevezetességeit. Az erődtemplomban a mise után még a fiatalok zenei próbájába is bele hallgattunk. Felmásztunk a kálvária kápolnához, sőt a fölötte lévő dombra, ahonnan körbe lehetett látni az alsó medencét és a hegyvonulatokat. Csodálatos volt a hegyek mögé lebukó Nap.

A Szentegyházi gyermek filharmonikusok

Hétfő délelőtt a Nyerges tetőre mentünk, hogy találkozzunk Gézával, Edittel és Zolival. Megemlékeztünk az itt lefolyt 1849-es csata székely hőseiről, akik úgy állták útját a túlerőnek, mint a spártaiak a thermopülai szorosnál. Visszaértünk Csíkszentgyörgyre, de még nem volt kész az ebéd. Így elindultunk a túrára. A rekkenő hőségben a falut elhagyva fel a hegyoldalba. Elértük a Mária kápolna szintjét, és tíz perc után oda is értünk. Már készültek a Nagyboldogasszony napi búcsúra, kaszálták a kápolna környékét. Toronyiránt vissza a faluba, de előtte megtaláltuk a hűsítő forrást.

Búcsú kedves házigazdáinktól

Másnap reggel táborbontás és a finom reggeli után elbúcsúztunk kedves házigazdáinktól és ki-ki indult tovább a saját programja szerint. Józsiával és Icával én Magyarország felé vettem az útirányt. Késő este megérkeztünk Budapestre.

**Lehotzky Gyula, MKE
fotók: Kalmár Béla, MKE**

EKE tábori képes beszámoló

A következő oldalakon néhány pillanatképet mutatok az EKE tábor ideje alatti általam bejárt túrákról, a tábori életről.

Nagy Péter, KEE

Vargyas-szoros túra

Almás felé rövidítünk

Vargyas-szoros felső bejárata eső után

Az Orbán Balázs barlangban

Lövétéről indultunk a szorosba

Tatárlík

Átkelés a Vargyas patakon a Lócsúrhöz

Borvíz-túra

Kalibáskő

Időszakosan működő borvízforrás

Túracsoportunk a Festő borvízforrásnál

A kifosztott kiralyfürdői diáktábor épületei

Nádasszéki borvízforrás

Hargita gerinctúra

Gerinctúrázó csoportunk a Madarasi Hargitán

Madarasi Hargita – tábor közötti traktoros visszaút jó hangulatáról a gyergyói barátaink gondoskodtak

Sötétpatak fürdő, nem üzemel

Kilátás a Naskalat „tetejéről”

**Ka-
lan-
do-
zá-
sok**

Csiksomlyó, Kálvária

Tamási Áron sírja, Farkaslaka

Szent Anna tó

Orbán Balázs székelykapu

A táborban

Tábori tisztálkodó hely

és a napkollektorok a melegvíz előállításához

Berze Katalin csipkeverő

Sátortábor részlet

Kerekezés a Dunakanyarban

Szeptember 9-én egy gyönyörű napfényes vasárnap reggel a Kerékpár szakosztály 6 tagjával felkerekedtünk és a Nyugati pályaudvarról útnak indultunk Szob felé.

Már az utazás sem telt eseménytelenül. Egyik utastársunkat a kalauz világosította fel arról, hogy nem az úticéljának megfelelő vonatra szállt fel. Ezek után izgulhattunk, hogy a vonat egyben maradjon! Vácon szerencsére megszabadultunk az átkozó, vonatot rugdaló „utastól”. Tehát szerencsésen megérkeztünk Szobra.

Már csak azt kellett eldöntenünk merre induljunk.

Egyik terv az volt, hogy átruccanunk Párkányba, majd Esztergomon és Visegrádon keresztül Szentendrémig kerekedünk. Végül a másik variációnál maradtunk, nem keltünk át a Dunán és a Visegrádi várat a nagymarosi hajóállomás büféjéből egy sör mellől csodáltuk meg.

Na, de ne fussunk ennyire előre! A szobi vasútállomáson T. Gyuri nekiállt visszaváltani egy 300 Ft-os bringaszállító jegyet ☺, ami röpké félóra alatt. Végre elindultunk. Könnyen megtaláltuk a bringaut kezdetét, a komp érkezési és indulási helye mellett. A Budapest felé mutató tábla szerint 50 km várt ránk. Kényelmes tempóban, tökéletes minőségű úton haladhattunk első megállónk, Zebegény felé. Az út enyhén lejt, így alkalom nyílik a Duna folyását csodálni.

Zebegényben korlátlan időt tudnék eltölteni, most sokkal rövidebben maradtunk. Azért útba ejtettük a Kós Károly által tervezett templomot – ami sajnos zárva volt – és a Szőnyi István emlékházat. Egy kellemes meglepetés is várt ránk, K. Béla és Saci közbenjárására meghívást kaptunk antikvárius házaspár barátaiktól egy fantasztikus kávéra és beszélgetésre.

Elég nehezen keltünk ismét útra, de végül sikerült. Innen a nagymarosi kikötőig folytattuk utunkat. Mint már említettem, itt némi sör és rántott hal társaságában csodáltuk a Visegrádi várat és megállapítottuk, hogy milyen jó dolgunk is van. Majd elég jókedvűen Vácig tekertünk. Én magamról megállapítottam, hogy a sör egyenesen a lábamba szállt (süllyedt)!

Vácra nem mentünk be, a parton fagyiztunk és Ernő új zöld, egyesületi pólójának köszönhetően vidám társasággal ismerkedtünk meg. Mint kiderült Fradi drukkerék és sokkal több sört fogyasztottak mint mi!

Utunk többnyire a part mellett futott, bár Göd körül sok helyen a kijelölt bringaut a házak között

Dunapart Dunakeszinél

Tökéletes minőségű bringaut

kanyargott. A jó időnek köszönhetően, nem csak a bringások, hanem a napfürdőzők is szép számmal voltak. Dunakeszinél mi is közelebről megnéztük a Dunát, és csodák-csodája T. Gyuri megmártózott.

Utunk lassan a végéhez közeledett. A kijelölt bringautból pont a 2-es út egyik legforgalmasabb szakaszán a Megyeri híd előtt hiányzik pár kilométer.

Ernő, Györgyike és Luca átmentek a hídon Békásmegyert felé. Mi többiek a Váci úton folytattuk a belváros felé utunkat.

Ismét szép nap volt mögöttünk, amire jó visszaemlékezni!

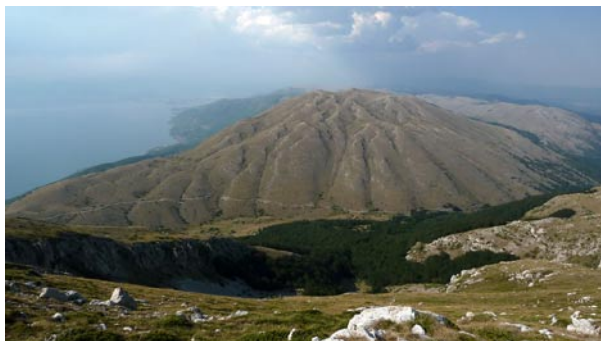

Útkarbantartás a Börzsönyben

Az MKE Sí osztálya 2012. október 13-14. hétvégéjén kétnapos útkarbantartást végzett a Börzsönyben. Ezt a minden évben rendszeresen elvégzett munkát az idén a diósjenői erdészet szállás biztosításával is támogatta. Az egyesület önkéntesei azokat a gyalog- és sítúrázásra alkalmas útvonalakat tisztították meg, amelyek egyúttal hagyományos helyszínei a Magyarországi Kárpát Egyesület által szervezett februári emléktúráknak.

Kalmár Béla, MKE

Galgóczy Tamás Albániában járt. Az átadott nagyszámú felvételeiből a szerkesztő válogatott.

